

LÍČENÍ 1

Úkol: Jaké chutě, vůně a zvuky se ti vybaví v souvislosti s Vánocemi?

[illegible]

Úkol: Autoři následujících textů vnímají skutečnost různými smysly. Poznáte kterými?
Následujícím textům vymyslete vhodný název.

a) Drnění tramvají zlomilo špičku rampouchu. Ten rampouch je ráno. Nechce se mi vstávat do dne, kde místo hlasu slyším zvuky. Někde zaštěkal pes. Nikdy jsem neslyšel datla. Kočky mňoukají a ptáci zpívají. Neslyším je, jen o nich vím. Kdyby mi před probuzením zacvrlikal do ucha pták, nejspíš bych se zděsil. Zvuk motorů mě neplaší. Pod okny klapou něčí střevíce a kdosi hvízdá. Hvízdání splývá s dupáním po schodech. Některé zvuky jsou tu proto, aby uváděly lidi a věci do pohybu. Rychlost má svůj hlas. Je to zpěv udýchaného tenora.

b) Jedu v přeplněném autobusu. Nevnímám nic. Nevnímám ani paní s nákupní taškou. V tašce nese čerstvý chléb. V tu ránu se kabina vozu probudila. Lidé zhluboka dýchají. Chléb je urovnán v plátně kabely, ale není to vězeň, je to pán světa. Kdybych měla malovat vůni chleba, nejspíš bych ji zachytila jako korunu. Lesklou, maličko pomoučenou. Koruna by vysílala neviditelné paprsky a ty by nám vklouzly pod jazyk a my bychom polykali sliny. Koruna z chlebových kůrek! Vůně chleba!

c) Červencové odpoledne se vylilo na náměstí a bylo modré a zlaté jako gotický obraz. Činžáky zezlátly a tráva před nimi kupodivu zmodrala. To už nebyla tráva, ale jezírko plné rozkvetlých rybiček. Rybičky s bleděmodrou korunkou pomněnek. Ryby – tulipánky toho dne tak modré, že z nich barva ukapávala jako zmrzlina z kornoutu. Modrá prý skrývá tajemství – a já jsem poprvé uvěřila, že i paneláky dýchají. Toto poledne hrálo svou modrou skladbu a nebe modralo a kouřovatělo. Modrý kouř se vinul kolem lana, které kdosi z nebe vysunul.

Úkol: Zkus podobně vyličít, jak vnímáš třeba čerstvě upečený dort, zmrzlinu, čokoládu, česnek,...

Úkol: Příkladem líčení – subjektivně zabarveného popisu – může být i poezie.

Přečtěte si báseň Karla Tomana ze sbírky *Měsíce* a doplňte tabulku.

Březen

Na naší studni ráno hvízdal kos.

Jde jaro, jde jaro.

A když jsem okno na sad otvíral,

šeptaly pukající pupeny:

Jde jaro, jde jaro.

Bez chvěje se a hrušně čekají.

Jde jaro, jde jaro.

Zas novým třpytem rozkvétá ti vlas

a nových kovů napil se tvůj smích.

Jde jaro, jde jaro.

Bože můj,

obnoviteli, obroditeli,

na srdce v sněhu pamatuj.

	
	
	

